

STEVE BERRY

**BENÁTSKÁ
ZRADA**

STEVE BERRY

**BENÁTSKÁ
ZRADA**

2012

Copyright © 2007 by Steve Berry
Maps copyright © 2007 by David Lindroth
Translation © 2008 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2008 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE VENETIAN BETRAYAL,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2007,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2012

ISBN: 978-80-7303-739-0

*Pro Karen Elizabeth;
završení cesty*

PODĚKOVÁNÍ

V první řadě bych chtěl poděkovat Pam Ahearnové – pozor, literární agenti s novým kapesním počítačem jsou nadměru nebezpeční! Hned další v pořadí jsou báječní lidé z nakladatelství Random House: Gina Centrellová, moje nakladatelka (to říkám s velkou pýchou), Libby McGuireová, která je mi neochvějnou oporou, Mark Tavani, který se opět osvědčil jako bystrý redaktor, Cindy Murrayová, která mě tak ráda posílá pryč, Kim Hoveyová, které se bůhvíjak daří zaonačit, že o mě lidi stojí, Rachel Kindová, která šíří moje knížky po celém světě, Beck Stvan, mistr nad mistry, pokud jde o knižní obálky, Carole Lowensteinová a její vynalézavý tým grafiků a v neposlední řadě všichni v prodejním a marketingovém oddělení – bez jejich obdivuhodného úsilí by se nedalo dosáhnout vůbec ničeho.

Zvlášt' bych ještě zmínil několik lidí: Vicki Satlowovou, naši italskou literární agentku, jejíž zásluhou byla cesta do Itálie tak přínosná, Michele Benzoniho a jeho ženu Leslie, kteří nám dopřáli tak vřelé uvítání v Benátkách, Cristinu Corteseovou, která nás provedla bazilikou svatého Marka a poskytla nám neocenitelné informace, všechny lidi z italského nakladatelství Nord – jste skvělý tým – a Damaris Corriganovou, úžasnou dámu, která jednoho dne u večere roztočila mou představivost na plné obrátky. Všem vám moc děkuju.

Taky nesmím opomenout svého bratra Boba a jeho ženu Kim, jejich dceru Lyndsey a syna Granta – už dlouho vám dlužím zvláštní zmínku. I když se to těžko vyjadřuje slovy, všichni pro mě hrozně moc znamenáte.

A nakonec tuhle knížku věnuji své ženě, se kterou jsem teprve pár měsíců. Sledovala, jak se tenhle příběh vyvíjí, od prvního matného nápadu až po konečné znění. A celou dobu mi poskytovala rady, kritiku a povzbuzení.

*Dřina a nebezpečí, to je cena, kterou se platí za velikost;
je ovšem nádherné prožít odvážný život
a umírat pokryt nehynoucí slávou.*

Alexandr Veliký

Je božským právem šílenců nevidět zlo, které mají přímo před očima.

Neznámý dánský dramatik

Chronologie důležitých událostí

20. červenec 356 př. n. l. Narodil se Alexandr Makedonský
- 336 př. n. l. Zavražděn Filip II.
Alexandr se stává králem
- 334 př. n. l. Alexandr vstupuje do Malé Asie
a zahajuje dobovyvatelské tažení
- září 326 př. n. l. Asijské tažení končí v Indii poté,
co se Alexandrova armáda vzbouřila
Alexandr se vrací na Západ
- říjen 324 př. n. l. Umírá Héfaistión
10. červen 323 př. n. l. Alexandr umírá v Babylónu
Alexandrovi generálové si rozdělují říši
Ptolemaios se ujímá vlády nad Egyptem
- 321 př. n. l. Alexandrův pohřební průvod odjíždí do
Makedonie
Ptolemaios na průvod útočí
Tělo je odvezeno do Egypta
- 305 př. n. l. Ptolemaios je korunován na faraóna
- 283 př. n. l. Ptolemaios umírá
- 215 př. n. l. Ptolemaios IV. buduje Somu, v níž budou
uloženy Alexandrovy ostatky
- 100 n. l. Svatý Marek je umučen v Alexandrii
a jeho tělo ukryto
- 391 n. l. Soma je zničena a ostatky Alexandra
Velikého mizejí
- 828 n. l. Tělo svatého Marka ukradli v Alexan-
drii benátská obchodníci, odvezli je do
Benátek a uložili v dóžecím paláci;

povědomí o místě, kde spočívá, se
časem vytrácí

červen 1094 n. l.

V Benátkách je znovu nalezeno tělo
svatého Marka

1835 n. l.

Svatý Marek je přemístěn z krypty
do prostoru pod hlavním oltářem
v bazilice, která nese jeho jméno

Prolog

Babylón
Květen, 323 př.n.l.

Alexandr Makedonský předchozího dne dospěl k rozhodnutí, že toho muže zabije vlastnoručně. Obvykle takovými úkoly pověřoval jiné, ale tentokrát ne. Od otce se naučil spoustu užitečných věcí a především na jedno ponaučení nikdy nezapomínal.

Popravuje se kvůli živým.

Kolem se shromáždilo šest stovek jeho nejlepších vojáků. Nebojácní muži, kteří se v jedné bitvě za druhou srdnatě vrhali do nepřátelských řad anebo mu poslušně kryli záda. To díky nim neporazitelné makedonské vojsko dobylo Asii. Ale dnes se válčit nebude. Nikdo z těch mužů na sobě neměl zbroj ani netřímал zbraň. Všichni se tu sešli v lehkém oblečení s čepicemi na hlavách, ve tvářích navzdory únavě soustředěný výraz.

I Alexandr se kolem sebe rozhlížel unavenýma očima.

Byl vládcem Makedonie a Řecka, pánem Asie a Persie. Někteří lidé ho nazývali králem světa. Jiní bohem. Jeden generál o něm utrousil, že je prvním filozofem ve zbroji, který kdy chodil po světě.

Jenže krom toho byl taky člověk.

A jeho milovaný Héfaistión byl po smrti.

Ten muž mu byl vším – důvěrníkem, velitelem osobní stráže, vojevůdcem, milencem. Od Aristotela v dětství slýchal, že přítel je pro člověka druhým já, a přesně tak tomu bylo s Héfaistiómem. S pobavením si vzpomněl, jak si s ním Héfaistióna jednou spletli. Všichni z toho tehdy byli v hrozných rozpacích, ale Alexandr se jen usmál a poznamenal, že se nic neděje, protože *on je taky Alexandr*.

Seskočil z koně. Byl jasný, teplý den. Jarní déšť, který včera skrápěl zem, už ustal. Má si to vykládat jako znamení? Snad.

Dvanáct let podnikal výboje na východ, dobyl Malou Asii, Persii, Egypt a část Indie. Teď chtěl postoupit na jih a ovládnout Arábii, pak zamířit na západ do severní Afriky, na Sicílii a do Iberie. Už shromažďoval loďstvo a vojsko. Brzy započne tažení, ale nejdřív je potřeba urovnat záležitosti ohledně Héfaistiónovy předčasné smrti.

Kráčel po mokré půdě a čerstvé bláto se mu pokoušelo stáhnout sandály.

Byl nevysoký, měl ráznou chůzi i projev, světlou pleť a statné tělo poseté nesčetnými ranami, které utržil. Po své albánské matce zdědil rovný nos, nevýraznou bradu a živá ústa, která chtě nechtě dávala pořád najevo emoce. Stejně jako jeho vojáci byl hladce oholen, světlé vlasy měl pocuchané a jeho oči – jedno modrošedé, druhé hnědé – nepolevovaly v ostražitosti. Pyšnil se tím, jak je trpělivý, ale poslední dobou mu dělalo čím dál větší potíže udržet hněv na uzdě. Začalo se mu zamlouvat, že se ho ostatní bojí.

„Doktore,“ oslovil tiše muže před sebou, když k němu došel. „Říká se, že nejlepší proroci jsou ti, kteří jsou nejprozíravější.“

Muž mlčel. Přinejmenším věděl, co se sluší a patří.

„Je to z Euripida. Ze hry, kterou mám moc rád. Ale od proroků se přece očekává víc než jen tohle, nemyslíš?“

Pochyboval, že Glaukias odpoví. Ten muž byl bez sebe strachy. A měl proč se bát. Předešlého dne s pomocí koní ohnuli kmeny dvou vysokých palm až k zemi, svázali je a upevnili k další statné palmě. Doktor nyní vězel uprostřed písmene V tvořeného ohnutými stromy, ke každému kmeni byl přivázán jednou paží a Alexandr držel v ruce meč.

„Bylo tvou povinností být prozíravý,“ procedil Alexandr skrz zaťaté zuby a do očí se mu draly slzy. „Proč jsi ho nezachránil?“

Doktorovi neovladatelně jektaly zuby. „Snažil jsem se.“

„Jak? Nepodal jsi mu lektvar.“

Glaukias se celý třásl. „Pár dní předtím došlo k nehodě. Všechny zásoby se rozlily. Poslal jsem pro nové, ale nepřivezli je včas..., než podlehl nemoci.“

„Copak ti nebylo řečeno, že máš mít vždycky po ruce dostatečné množství?“

„Měl jsem, králi. Byla to nešťastná náhoda.“ Muž se rozplakal.

Alexandra to neobměkčilo. „Shodli jsme se přece, že nechceme, aby se opakovalo to, co minule.“

Věděl, že doktor si dobře pamatuje, co se odehrálo před dvěma lety – Alexandr i Héfaistión tehdy onemocněli horečkou a taky zrovna došly zásoby, ale povedlo se včas obstarat nové a oba se díky lektvaru uzdravili.

Glaukiovi se po čele řinul pot. Vyděšenýma očima prosil o milost. Ale Alexandr měl před očima jen skelný pohled svého mrtvého milence. V dětství oba studovali u Aristotela – Alexandr, syn krále, a Héfaistión, dědic válečníka. Spojovala je záliba v Homérovi a *Íliadě*. Héfaistión s Alexandrem byli jako Patroklos a Achilles. Héfaistión byl rozmazlený, škodolibý, zpupný a nebyl zrovna génius – a přesto připadal Alexandrovi jako zázrak. A teď ho nenávratně ztratil.

„Proč jsi ho nechal umřít?“

Neslyšel ho nikdo než Glaukias. Nařídil vojákům, aby se drželi vpovzdáli, odkud viděli, co se děje, ale slova k nim nedolehla. Většina původních řeckých válečníků, kteří s ním vytáhli do Asie, už byla buď po smrti, nebo odešla do výslužby. Valnou část jeho vojska teď tvořili perští rekruti, které naverboval poté, co dobyl jejich vlast. Byli spolehliví, všichni do jednoho.

„Jsi můj doktor,“ zašeptal Alexandr Glaukiovi. „Svěřil jsem ti do rukou svůj život. A stejně tak životy všech svých blízkých. A ty jsi selhal.“ Dolehl na něj žal a ze všech sil se musel přemáhat, aby znovu nepropukl v pláč. „Kvůli nešťastné náhodě.“

Položil čepel meče naplocho na napjaté provazy.

„Prosím tě, králi. Moc tě prosím. Nezavinil jsem to. Tohle si nezasloužím.“

Alexandr na něj upíral pohled. „Žes to nezavinil?“ Žal se v mžiku přetavil v hněv. „Jak to můžeš říct?“ Pozvedl meč. „Měls mu pomoci, byla to tvoje povinnost.“

„Králi, potřebuješ mě. S výjimkou tebe samotného jsem jediný, kdo ten lektvar zná. Pokud ho budeš potřebovat a nebudeš schopen si ho obstarat sám, co si počneš?“ Doktor drmolil jako o závod. Zkoušel cokoli, co by mohlo zabrat.

„Mohu tu znalost předat někomu dalšímu.“

„Ale vyžaduje to šikovnost. Znalosti.“

„Héfaistiónovi byla tvoje šikovnost k ničemu. A tvoje bohaté znalosti jakbysmet.“ Chtěl dodat ještě jedno slovo, zformuloval ho, ale nedokázal ho vyslovit nahlas. Konečně se vzmužil a pronesl spíš k sobě samotnému než ke své oběti: „Zemřel.“

Předešlého roku na podzim se v Ekbataně měly konat velkolepé slavnosti – oslavy k počtě Dionýsa, při kterých měla vojáky bavit sportovní klání, hudba a představení tří tisíc herců a umělců, kteří zvláště kvůli tomu přijeli z Řecka. Radovánky měly trvat celé měsíce a pití mělo téct proudem, ale veselí předčasně ukončila Héfaistiónova nemoc.

„Kladl jsem mu na srdce, ať nejí,“ vysvětloval Glaukias. „Ale neposlechl mě. Snědl kuře a pil víno. Kladl jsem mu na srdce, ať to nedělá.“

„A kdes byl tou dobou ty?“ Alexandr ani nečekal na odpověď. „V divadle. Užíval sis představení, zatímco můj Héfaistión umíral.“

Jenže Alexandr sám byl také na stadionu a díval se na závody. Provinilost ještě umocňovala jeho hněv.

„Dostal horečku, králi. Sám víš, jak je nebezpečná. Přijde znenadání a úplně člověka udolá. Je potřeba nejíst. Člověk se musí vyvarovat jídla. Víme to od minula. Kdyby nejedl, zůstal by naživu dost dlouho, abychom stačili přivést nové zásoby lektvaru.“

„Měls tam být!“ zařval Alexandr a povšiml si, že to dolehlo až k jeho vojákům. Ovládl se a téměř šeptem dodal: „Měls tam ten lektvar mít.“

Všiml si, že mezi muži panuje nervozita. Musí se líp ovládat. Co to říkával Aristotelés? *Za krále mluví pouze činy*. Právě proto porušil tradici a nechal Héfaistiónovo tělo nabalzamovat. A v souladu s Homérovými příběhy také nechal koním ostříhat hřívu a ocsy, tak jak to udělal Achilles, když mu zemřel Patroklos. Zakázal hru na hudební nástroje a poslal posly do Amónovy věštírny, aby požádali o radu, jak nejlépe uctít památku zemřelého. A pak, aby ulevil svému žalu, zaútočil na nejbližší kmen a celý ho vyhladil – byla to taková obětina rozplývajícímu se stínu milovaného Héfaistióna.

Jednal pod vlivem hněvu.

A zrovna tak i teď.

Rozmáchl se mečem a zastavil se čepelí těsně u Glaukiovy vousaté tváře. „Já jsem také znova dostal horečku,“ zašeptal.

„V tom případě mě budeš potřebovat, králi. Můžu ti pomoci.“

„Tak jako jsi pomohl Héfaistiónovi?“

Pořád v duchu viděl Héfaistiónovu pohřební hranici, která vzplála před třemi dny. Byla pětioschodová, dole široká celý jeden stadion, ozdobená pozlacenými orly, příděmi lodí, lvy, býky a kentaury. Sjeli se k ní vyslanci z celého Středomoří, aby ji viděli vzplanout.

A to všechno kvůli neschopnosti tohoto muže.

Sjel mečem za doktora. „Já o tvou pomoc nestojím.“

„Nedělej to! Prosím!“ vykřikl Glaukias.

Alexandr nabroušenou čepelí řal do provazů. Každým rozmachem dával průchod vzteku. Čepel se bořila hlouběji a hlouběji do silných lan. Svazky vláken praskaly, až to lupalo, jako když se lámou kosti. Poslední rána a čepel přetřela poslední vlákna. Ohnuté palmy se vymanily ze svého vězení a vylétly k nebi, jedna napravo, jedna nalevo. Glaukias byl přivázán mezi nimi.

Zavřeštěl a jeho tělo na okamžik zarazilo stromy uprostřed pohybu; vzápětí mu tah kmenů vyrval paže z kloubů a hrud' mu vybuchla v šarlatovém gejzíru.

Listy palem šustily, jako by jimi zmítal víchř, a kameny při návratu do vzpřímené polohy sténaly.

Glaukiovo tělo se zaduněním dopadlo na mokrou zem; ruce a část trupu zůstaly viset v korunách stromů. Ty teď znova stály vzpřímeně a kolem se rozhostilo ticho. Nikdo z vojáků ani nehlesl.

Alexandr se k mužům obrátil a zvolal: „Alalalalaj!“

Vojáci po něm zopakovali makedonský válečný pokřik a jejich hromový řev se rozléhal mokrou plání a odrážel se od babylónských hradeb. Lidé přihlížející z vršku městského opevnění pokřik opětovali. Alexandr počkal, až jejich hlasy dozní, a pak zvolal: „Nikdy na něj nezapomeňte.“

Věděl, že jim bude vrtat hlavou, jestli myslel Héfaistióna, nebo toho nebožáka, který právě zaplatil za to, že zklamal svého krále.

Ale na tom nezáleží.

Ted už ne.

Zabodl meč do rozmáčené půdy a vrátil se ke svému koni. Řekl doktorovi pravdu; už zase ho sužovala horečka.

A tentokrát to vítal.

PRVNÍ ČÁST

Kodaň, Dánsko
Sobota, 18. dubna, současnost
23:55

Pronikavý pach probral Cottona Malonea k vědomí. Štiplavý, sirný pach. Protivně nasládlý, až se z něj obracel žaludek. Jako pach smrti.

Oči se mu rozlétly.

Ležel na břiše na podlaze, paže rozhozené do stran, dlaně připlácnuté na parketách, které – jak si okamžitě povšiml – byly lep-kavé.

Co se stalo?

Byl na dubnovém setkání Společnosti dánských antikvářů pár bloků od svého antikvariátu, nedaleko zábavního parku Tivoli. Scházeli se každý měsíc a Malone měl ta setkání rád; i tohle poslední si užíval. Dal si pár drinků, setkal se s přáteli, poklábo-sili o knížkách. Zítra ráno se měl sejít s Cassiopeiou Vittovou. Překvapilo ho, když se mu včera ozvala a požádala ho o schůzku. Nemluvil s ní od Vánoc, kdy přijela na pár dní do Kodaně. Vracel se domů na kole, vychutnával si příjemný jarní večer a přitom ho napadlo, že si předem omrkne zvláštní místo schůzky, které Cassiopeia navrhla – Muzeum řecko-římské kultury. Ten zvyk v něm byl zakořeněn z časů jeho někdejší profese. A jelikož Cassiopeia zřídkakdy dělala něco z momentálního popudu, říkal si, že neuškodí kapku se předem připravit.

Dojel na místo, k budově shlížející na kanál Frederiksholms, a povšiml si, že dveře do ztemnělého muzea jsou pootevřené – dveře, které by touhle dobou měly být zamčené a zajištěné alarmem. Seskočil z kola a opřel ho o zeď. Aspoň ty dveře zavře a pak z domova zavolá na policii.

Poslední, co si pamatoval, bylo, jak sahá po klice.

Teď ležel uvnitř muzea.

Ve slabém světle, které se dovnitř linulo dvěma velkými okny, viděl, že místnost je zařízena v typicky dánském stylu – elegantní kombinací oceli, dřeva, skla a hliníku. Na pravé straně hlavy mu bolestivě tepalo, a když se toho místa dotkl, nahmatal bouli.

Setřásl otupělost a vyškrábal se na nohy.

Už tohle muzeum jednou navštívil a zdejší sbírka řeckých a římských artefaktů na něj neudělala bůhvíjaký dojem. Prostě to byla jedna ze stovky či víc soukromých sbírek, které se v Kodani nacházely a jejichž zaměření bylo stejně různorodé jako obyvatelé města.

Zachytil se prosklené vitríny, aby nabral rovnováhu. Pod prsty opět ucítil cosi lepkavého, z čeho vycházel ten nechutný pach.

Povšiml si, že má košili a kalhoty zmáčené a stejně tak i vlasy, obličej a ruce. Ať už se v muzeu rozlilo cokoli, jeho to polilo taky.

Dovrávorál k východu a vzal za kliku. Zamčeno. Dvojitý zámek. I zevnitř by potřeboval klíč.

Znovu se rozhlédl po interiéru. Strop se klenul v desetimetrové výšce. Schodiště ze dřeva a chromu vedlo do vyššího patra a ztrácelo se v temnotě.

Nahmatal vypínač a stiskl ho. Nic. Dovlekl se k telefonu. Hluchý.

Vtom tichem prorazil jakýsi hluk. Cvakání a vrzání, jako by se otáčelo soukolí. Přicházelo to z horního patra.

Zkušenosti z dob, kdy pracoval jako agent pro ministerstvo spravedlnosti, ho nabádaly, ať je zticha, a zároveň ho ponoukaly, ať propátrá, co se děje.

A tak tiše vystoupal po schodech.

Chromované zábradlí bylo mokré a stupně schodů jakbysmet. V horním podlaží stály na parketové podlaze další vitríny ze skla a chromu. Mezi nimi se na podstavcích přízračně rýsovaly mramorové reliéfy a části bronzových soch. Jeho oči přitáhl pohyb o nějakých šest metrů dál. Po podlaze se sunul jakýsi předmět. Byl oblý, světlý, měl tak půl metru v průměru. Jel po zemi podobně jako automatické sekačky, které kdysi viděl v reklamě. Kdykoli narazil na vitrínu nebo vystavenou sochu, zastavil se, kousek poodjel a zamířil jinam. Z hořejšku mu trčela tryska a každých několik vteřin vystříkla spršku tekutiny.

Malone k robotovi došel.

Robot se zastavil, jako by vycítil jeho přítomnost. Tryska se otočila směrem k němu. Kalhoty mu zmáčel obláček spreje.

Co to je?

Robot o něj ztratil zájem, zamířil hlouběji do temnoty a cestou skrápěl všechno kolem sebe smrdutou mlhou. Malone se naklonil přes zábradlí a zadíval se dolů do přízemí. U jedné vitríny spatřil zaparkovaného dalšího podobného robota.

Tohle nevěstí nic dobrého.

Musí odtud vypadnout. Z všudypřítomného pachu se mu začínal obracet žaludek.

Robot přestal vandrovat sem a tam a Malone uslyšel nový zvuk.

Před dvěma lety – ještě před rozvodem a předtím, než sekl s prací pro vládu, odešel do výslužby a přestěhoval se do Kodaně – si doma v Atlantě pořídil za pár set dolarů nerezový gril. Bylo na něm červené tlačítko, které se muselo rychle mačkat, aby vyšlehl plamen. Pamatoval si, jaký zvuk zapalovač vydával při každém stisku tlačítka.

Přesně takový zvuk se ozýval teď.

Vyšlehly jiskry.

Podlaha obživila; nejdřív se zbarvila jasně žlutě jako slunce, pak tmavooranžově a nakonec plameny zmodraly. Rozbíhaly se všemi směry a stravovaly parkety. Zároveň šplhaly i nahoru po zdech. V místnosti se v mžiku udělalo horko a Maloneovi automaticky vylétla ruka k obličeji, aby si ho ochránil. Plameny se rozšířily až na strop a během chvilky bylo celé horní patro v jednom ohni.

Na stropě se probudily k životu protipožární sprinklery.

Malone sestoupil kousek po schodech a čekal, až oheň uhasí.

Jenže to se nestalo.

Voda oheň naopak ještě víc rozněcovala.

Robot, který celou tu katastrofu spískal, se náhle s tlumeným zábleskem rozpadl a na všechny strany se z něj kaskádovitě vyvalily plameny, jako vlny hledající břeh.

Ke stropu vylétla ohnivá koule a spršky vody, které jí chrstaly vstříc, jí připravily vřelé uvítání. Vzduch se nenaplnil parou, ale chemickými výpary, ze kterých se Maloneovi motala hlava.

Rozběhl se ze schodů a bral je po dvou. Horním patrem otřáslo zadunění a vzápětí následovala dvě další. Tříštilo se sklo. Něco se zřítilo na zem.

Malone prolétl jako šipka do přední části budovy.

Robot, který dosud dřímал, se probudil a kropil vitríny v přizemí.

Horkým vzduchem se rozprskávala další a další oblaka spreje.

Musí se odtud dostat. Jenže zamčené vstupní dveře se otvírají směrem dovnitř. Kovový rám, silné dřevo. Ty nevykopne. Sledoval, jak se oheň plazí po schodech, stravuje jednotlivé stupně a jako ďábel se mu plíží v ústrety. Hladce strávil dokonce i chrom.

Maloneovi se kvůli těm chemickým výparům a rychle ubývajícímu kyslíku čím dál hůř dýchalo. Dřív nebo později někdo zavolá hasiče, jenže ti určitě nedorazí včas. Jestli mu na zmáčené oblečení přeskočí třeba jen jediná jiskra...

Plameny už dorazily k patě schodů.

Byly pouhých pár metrů od něj.

2

Benátky, Itálie
Neděle, 19. dubna
00:15

Enrico Vincenti se zadíval na provinilce a zeptal se: „Chcete Radě něco říct?“ Florentanem ta otázka ani nehnula. „Jděte se i s tou svojí Ligou vycpat.“

Ve Vincentim hlodala zvědavost. „Zjevně se domníváte, že nás můžete brát na lehkou váhu.“

„Mám kamarády, tlustochu.“ Zdálo se, že Florentan je na to pyšný. „Fůru kamarádů.“

Vincenti se snažil vyjadřovat co nejjasněji: „Vaši kamarádi nás nezajímají. Ale vaše zrada, to je jiná.“

Florentan se pro tuhle příležitost patřičně nastrojil; měl na sobě drahý oblek od Zanettiho, košili od Charveta, kravatu od Prady a boty samozřejmě od Gucciho. Vincentiho napadlo, že ten ohoz stál víc, než kolik si většina lidí vydělá za celý rok.

„Víte co?“ řekl Florentan. „Odejdu odtud a na všechno zapomeneme..., ať už kráčí, o co chce..., a vy se prostě a jednoduše vrátíte k tomu, co normálně děláte.“

Nikdo z devíti lidí usazených kolem Vincentiho neřekl ani slovo. Vincenti je předem varoval, že se mají připravit na aroganci. Florentana si najali a pověřili ho jistým úkolem ve střední Asii – úkolem, který Rada považovala za nesmírně důležitý. Ten muž si ho ovšem poupravil tak, aby si hamižně urval něco pro sebe. Naštěstí na jeho podvod přišli a přistoupili k protiopatřením.

„Opravdu věříte, že se vás vaši přátelé zastanou?“ zeptal se Vincenti.

„Přece nejste takový naivka, že ne, tlustochu? Právě oni mi řekli, abych udělal to, co jsem udělal.“

Vincenti opět ignoroval nelichotivou narážku na své tělesné proporce. „Oni tvrdí něco jiného.“

Ti jeho přátelé patřili k mezinárodnímu zločineckému syndikátu, jehož služby přišly Radě nejednou vhod. Florentan byl najatý pomocník a Rada úmyslně přehlédla podraz ze strany syndikátu, aby si mohla podat toho lháře, který před ní teď stál. Tím vyšlou signál i syndikátu. Vlastně už se stalo; syndikát už jim odpustil platbu a vrátil tučnou zálohu, kterou Rada složila. Na rozdíl od Florentana si ti lidé moc dobře uvědomovali, s kým mají co do činění.

„Co o nás víte?“ zeptal se Vincenti.

Florentan pokrčil rameny. „Že jste parta boháčů, co si rádi hrajou.“

Jeho drzost Vincentiho pobavila. Za Florentanem stáli čtyři muži, všichni do jednoho ozbrojení, čímž se vysvětlovalo, proč si ten nevděčník připadá v bezpečí. Aby vůbec přišel, stanovil si jako podmínku, že si je přivede s sebou.

„Před sedmi sty lety,“ řekl Vincenti, „dohlížela na Benátky Rada deseti. Byli to muži, u kterých se předpokládalo, že jsou natolik vyzrálí, že nepodlehnu vášni či pokušení, a měli za úkol udržovat bezpečnost a potlačovat politickou opozici. A přesně to taky dělali. Celá staletí. V tajnosti shromažďovali důkazy, vynášeli rozsudky a prováděli popravy, to vše ve jménu Benátské republiky.“

„Myslíte, že mě ta vaše přednáška z historie zajímá?“

Vincenti si složil ruce v klíně. „Měla by.“

„Z tohoto mauzolea na mě padá deprese. Ten barák patří vám?“

Vila skutečně postrádala útulnost domova, ale pod její střechou pobývali carové, císaři, arcivévodové a další korunované hlavy. V jedné z ložnic dokonce spal i Napoleon. A tak Vincenti hrdě pronesl: „Patří nám.“

„Jako sůl potřebujete profíka, co by vám to tu zařídil. Už jsme skončili?“

„Nechte mě dokončit to, co jsem vám vysvětloval.“

Muž rozhodil rukama. „Tak do toho. Potřebuju se prospat.“

„My jsme také Rada deseti. Stejně jako ta původní zaměstnáváme Inkvizitory, aby vykonávali naše rozhodnutí.“ Vydal pokyn a z protější strany salonu přistoupili blíž tři muži. „Stejně jako původní Rada máme neomezenou moc.“

„Nejste vláda.“

„Ne. Jsme něco naprosto odlišného.“

Na Florentána to ani v nejmenším nezapůsobilo. „Přijel jsem sem uprostřed noci, protože to po mně chtěli mí přátelé. Ne proto, že bych před vámi padal na zadek. Vzal jsem si s sebou tyhle čtyři, aby mě chránili. Takže ti vaši Inkvizitoři budou možná mít kapku potíží.“

Vincenti vstal z křesla. „Asi je potřeba něco vám objasnit. Najali jsme si vás na určitý úkol. Vy jste si ten úkol přizpůsobil tak, aby vyhovoval vašim vlastním záměrům.“

„Pokud odtud nechcete všichni odjet v rakvi, tak navrhuju, abychom na to zapomněli.“

Vincenti byl s trpělivostí u konce. Tuhle součást oficiálních povinností upřímně nesnášel. Pokynul rukou a ti čtyři, co dorazili s Florentánem, toho idiota popadli.

Samolibý výraz v mužově tváři se přetavil v nelíčený úžas.

Tři muži ho znehybnili a čtvrtý ho odzbrojil. Přistoupil k nim Inkvizitor s kotoučem silné lepicí pásky a tou spoutal vzpírajícímu se Florentánovi ruce za zády, pak mu svázal nohy a kolena k sobě a omotal mu lepenkou ústa. Ti tři pak Florentána pustili a jeho mohutné tělo s žuchnutím dopadlo na koberec.

„Rada vás shledala vinným ze zrady, které jste se dopustil vůči Lize,“ prohlásil Vincenti. Vydal další pokyn a otevřely se dvojité dveře. Dovnitř vjela rakev z lakovaného dřeva; její víko zelo dokořán. Florentán vytřeštil oči, protože pochopil, jaký osud ho čeká.

Vincenti k němu přistoupil.

„Před pěti sty lety bývali ti, kdo se dopustili zrady státu, uzavřeni v místnůstkách ze dřeva a olova nad dóžecím palácem a ponecháni napospas osudu – těm kobkám se přezdívalo rakve.“ Odmlčel se, aby nechal ta slova patřičně zapůsobit. „Byla to příšerná místa. Většina vězňů tam zemřela. Vy jste shrábl naše peníze a ještě jste se snažil urvat si pro sebe další.“ Potřásl hlavou. „To

nestrpíme. A mimochodem, vaši přátelé se rozhodli, že právě vy budete cena, kterou zaplatí, aby si nás udobřili.“

Florentan se začal vzpírat ještě zuřivěji a cosi pod lepicí páskou huhlal. Jeden z Inkvizitorů vyprovodil čtyři Florentanovy společníky z místnosti. Svou práci už odvedli. Druzí dva Inkvizitoři zvedli zmítajícího se muže a hodili ho do rakve.

Vincenti se zadíval dovnitř a četl ve Florentanových očích jako v otevřené knize. Florentan zradil Radu, to bez debaty, ale jen proto, že ho tím pověřil Vincenti, nikoli ti jeho přátelé. To Vincenti pozměnil jeho úkol. A Florentan se objevil před Radou jen proto, že ho Vincenti soukromě ujistil, že mu nic nehrozí. Bude to jenom tyátr pro ostatní. Není čeho se bát. Prostě sehrají divadýlko. Za hodinku bude po všem.

„Takže tlustoch?“ utrousil Vincenti. „*Arrivederci.*“

A přibouchl víko.

Kodaň

Malone se díval, jak se plameny slézající po schodech náhle zastavily a přestaly se šířit. Stál u okna a rozhlížel se po něčem, čím by ho rozbil. Židle stály příliš blízko ohně. Druhý robot dál popojížděl po podlaze a rozprašoval sprej. Malone se bál pohnout. Mohl by se vysvléct, jenže vlasy a kůži měl tou chemikálií upatlané taky.

Vtom na okno někdo zabušil, až Malone nadskočil leknutím.

Otočil se jako na obrtlíku a spatřil dobře známou tvář.

Cassiopeia Vittová.

Kde se tu vzala? Určitě na něm byl znát úžas, ale vzpamatoval se a křikl: „Potřebuju se dostat ven.“

Cassiopeia ukázala na dveře.

Pantomimicky jí naznačil, že je zamčeno.

Gestem mu ukázala, ať poodstoupí.

Sotva to udělal, vytryskly zpod popojíždějícího robota jiskry. Přiskočil k němu a nakopl ho, až ho překotil. Na spodní straně uviděl kolečka a mechanické součástky.

Zaslechl břinknutí, pak další a došlo mu, co Cassiopeia dělá.

Pokouší se okno prostřílet.

Vtom postřehl něco, čeho si předtím nevšiml. Na vitrínách ležely pevně uzavřené igelitové pytlíky s jakousi čirou tekutinou.

Okno popraskalo.

Popadl jednu židli a mrštil jí proti poškozenému sklu. Okno se roztříštilo a židle přistála venku na ulici.

Robot se převrátil a zase začal chrlit jiskry.

Jedna jiskra se vzňala a po podlaze se začaly rozlézat modré plameny; rozběhly se všemi směry, i tím jeho.

Odrazil se, proskočil rozbitým oknem a dopadl na ulici, aniž by ztratil rovnováhu.

Cassiopeia stála metr od něj.

Když se okno rozbilo, vnímal změnu tlaku. Něco málo o požárech věděl. Právě teď se plameny krmí čerstvým přívalem kyslíku. Rozdíly v tlaku taky hrají svou roli.

A ty igelitové sáčky na vitrínách.

Věděl, co v nich je.

Popadl Cassiopeiu za ruku a rozeběhl se s ní přes ulici.

„Co to děláš?“ nechápala.

„Jdem si zaplavat.“

Přeskočili cihlovou zídku právě ve chvíli, kdy z muzea vyletěla ohnivá koule.

4

Samarkand Středoasijská federace 05:45

Prezidentka Irina Zovastinová pohladila koně a připravovala se ke hře. Hrozně ráda ji hrávala takhle brzo poránu, hned po rozbřesku, když svět zalévalo první sluneční světlo a tráva na louce se třpytila rosou. Taky měla hrozně ráda proslulé divoké hřebce z Fergany, kteří byli ceněni už před tisíci lety, kdy za ně Číňané platili hedvábím. Měla ve svých stájích takových hřebců přes stovku; chovala je pro radost i z politických důvodů.

„Jsou ostatní nachystáni?“ zeptala se svého asistenta.

„Ano, paní prezidentko. Čekají na hřišti.“

Měla vysoké kožené boty a prošivanou koženou bundu a pod ní tradiční dlouhý kabátec. Přes nakrátko ostříhané stříbroplavé vlasy měla naraženou kožešinovou čepici ušitou z kůže vlka, jehož vlastnoručně zabila a byla na to patřičně hrdá. „Tak to bychom je neměli nechat čekat dlouho.“

Vyhoupala se na koně.

S tímhle koněm už vyhrála *buzkaši* mnohokrát. Byla to starobylá hra, kdysi ji ve stepích hrávali lidé, kteří žili i umírali v sedle. Míval ji v oblibě i samotný Čingischán. V těch dobách se ženy na zápasy nesměly ani dívat, natož aby se jich účastnily.

Ale Irina staré zvyky změnila.

Dlouhonohý hřebec s mohutnou hrudí se celý napjal, když ho pohladila po šíji. „Trpělivost, Bucefale.“

Pojmenovala ho po koni, který nosil na hřbetě Alexandra Velikého napříč Asií, z bitvy do bitvy. Při *buzkaši* se používali speciálně vycvičení koně. Než se poprvé zúčastnili zápasu, podstoupili roky výcviku, které je měly připravit na herní vřavu. V jejich jídelníčku kromě ovsu a ječmene nechyběla ani vajíčka a máslo.

Když kuň patričně přibral, osedlali ho, nasadili mu uzdu a nechali ho celé týdny stát na slunci, nejen aby mu slunce spálilo nadbytečná kila, ale hlavně aby se naučil trpělivosti. Následoval výcvik v těsném cvalu. U zvířat se povzbuzovala agrese, ale důraz se kladl hlavně na disciplínu; jezdec s koněm museli spolupracovat jako tým.

„Jste připravená?“ zeptal se asistent. Byl Tádžik, narodil se v horách na východě a sloužil jí už skoro deset let. Byl jediný, komu dovolila, aby jí pomáhal s přípravou na hru.

Poplácala se po hrudi. „Obrnila jsem se jaksepatří.“

Kožešinou lemovaná kožená bunda jí padla jako ulitá a kožené kalhoty zrovna tak. Přišlo jí vhod, že její postava nepřekypovala ženskostí. Paže a nohy měla vypracované a svalnaté díky pravidelnému cvičení a přísnému jídelníčku. Široká tvář nesla mírně mongolské rysy a hluboko posazené hnědé oči jakbysmet; vděčila za to matce, jejíž původ sahal daleko na sever. Během let přísné disciplíny se naučila bedlivě poslouchat a zvažovat každé slovo, které vypustí z úst. Přímo z ní sálala energie.

Spousta lidí tvrdila, že vytvořit asijskou federaci je nemožné, ale všechny je přesvědčila o omylu. Kazachstán, Uzbekistán, Kyrgyzstán, Karakalpakstán, Tádžikistán a Turkmenistán patřily minulosti. Po rozpadu Sovětského svazu nakrátko získaly samostatnost, ale před patnácti lety se spojily do nově vytvořené Středoasijské federace. Téměř sedmnáct milionů čtverečních kilometrů, šedesát milionů lidí, obrovské teritorium, které si rozlohou, významem a zdroji nijak nezašlo s Evropou a Severní Amerikou. Její sen se proměnil ve skutečnost.

„Dávejte si pozor, paní prezidentko. Přímo se třesou, aby vás porazili.“

Usmála se. „Tak to se budou muset pořádně snažit.“

Bavili se rusky, i když oficiálními jazyky ve Federaci byly kazaština, tádžičtina, turkmenština, kyrgyzština a jazyk darí. Jako kompromis vůči početným Slovanům zůstala ruština jazykem „mezietské komunikace“.

Dveře stáje se rozlétly a Irina vyhlédla na travnatou pláň, která se táhla kilometr daleko. Uprostřed u mělké jámy čekalo třiadvacet jezdců na koních. V jámě ležela *boz* – mrtvá koza bez hlavy,

kopyt a vnitřních orgánů, kterou včera naložili do studené vody, aby se zpevnila a přečkala to, co ji čeká.

Na každém konci pláně trčela pruhovaná tyč.

Jezdci poklusávali sem a tam. Další hráči nachystaní na hru stejně jako ona.

Asistent jí podal bič. Před staletími bývaly na kožených řemínkách přivázány ocelové koule. Teď už byly bičičky méně nebezpečné, ale pořád se používaly nejen k pobízení koní, ale i k útokům na protihráče. Ten její měl zdobenou slonovinovou rukojeť.

Uvelebila se v sedle.

Slunce se teprve před chvílí vyhouplo nad les na východě. V jejím paláci kdysi bydleli chánové, kteří této oblasti vládli až do pozdního devatenáctého století, kdy podlehli ruské invazi. Palác měl třicet pokojů vyzdobených uzbeckým nábytkem a orientálním porcelánem. V prostorách nynějších stájí se kdysi nacházel harém. Díkybohu, že ty doby už dávno pominuly.

Zhluboka se nadechla vzduchu provoněného příchodem nového dne.

„Ať vám při hře přeje štěstí,“ popřál jí asistent.

Pokývla hlavou, že ho bere na vědomí, a připravila se vyjet na hřiště.

Ale stejně se neubránila dotěrné myšlence.

Co se děje v Dánsku?

5

Kodaň

Viktor Tomas stál ve stínech za kanálem a pozoroval, jak Řecko-římské muzeum pohlcují plameny. Obrátil se ke svému partnerovi, ale ani nemusel vyslovit nahlas to, co bylo nad slunce jasnější.

Vyskytly se potíže.

Rafael si podal vetřelce, omráčil ho a zatáhl do muzea. Poté, co se do muzea potají vkradli, se bůhvíjak pootevřely vstupní dveře a Viktor z podesty v patře zahlédl, jak se k nim blíží něčí stín. Rafael, který připravoval terén v přízemí, bleskově zareagoval a na nezvaného hosta si počíhal. Měl radši počkat, co má dotyčný v úmyslu, jenže on toho muže okamžitě vtáhl dovnitř a praštil ho do hlavy soškou.

„Ta ženská,“ nadhodil teď Rafael. „Čekala tam s pistolí. Z toho nic dobrého nekouká.“

Viktor si myslel totéž. Ta žena měla dlouhé černé vlasy, hezky tvarovanou postavu a na sobě přiléhavé oblečení. Jakmile budova vzplanula, vynořila se z postranní uličky a zůstala stát u kanálu. Když se v okně objevil ten muž, vytáhla pistoli a rozstřílela okno.

Z toho chlapa taky koukají potíže.

Světlovlasý, vysoký, šlachovitý. Prohodil oknem židli a pak překvapivě mrštně vyskočil ven, jako by něco takového nedělal poprvé. Popadl tu ženskou a oba skočili do kanálu.

Během pár minut dorazili hasiči, zrovna když se ti dva vynořili z vody. Dali jim deky, ať se do nich zabalí. Želvy se osvědčily. Rafael tak stroje pojmenoval, protože se želvám v mnohém podobaly, dokonce se uměly převrátit, když je někdo překotil na záda. Naštěstí po nich v muzeu nezůstane ani stopy. Obě byly vyrobeny z hořlavých materiálů, které v prudkém žáru vezmou zasvé. Každý vyšetřovatel sice okamžitě určí jako příčinu požáru žhářství, ale nenajde se žádný důkaz, jakým způsobem si žhář počínal.

Tedy bylo by tomu tak, kdyby ten blondák nepřežil.

„Budou s ním trable?“ zeptal se Rafael.

Viktor dál pozoroval hasiče, jak bojují s plameny. Ten muž s tou ženou seděli na cihlové zídce, stále ještě zachumláni v dekách.

Zdálo se, že se znají.

Což ho ještě víc zneklidňovalo.

Dal Rafaelovi jedinou odpověď, jakou mohl.

„Na to vem jed.“

Malone už se otřepal a byl s to normálně uvažovat. Cassiopeia se choulila zabalená v dece vedle něj. Z muzea zbyly jen trosky vnějších zdí; z vnitřního zařízení nepřežilo nic. Starý dům hořel rychle. Hasiči už měli oheň pod kontrolou a hlídali, aby se zkáza nerozšířila dál. Zatím plameny nepřeskočily na žádnou ze sousedních budov.

Noční vzduch byl prosycen spáleninou a ještě nějakým dalším pachem – hořkým a zároveň nasládlým, podobným tomu, který cítil, když vězel zamčený uvnitř. K nebi dál stoupal dým a clonil hvězdy. K Maloneovi s Cassiopeiou se už podruhé přikolébal podsaditý muž v zamazané žluté hasičské kombinéze. Jeden z velitelů hasičského sboru. Nějaký policista je už předtím požádal o výpověď do protokolu.

„Jak jste mluvil o těch sprinklerech,“ řekl velitel dánsky, „tak s naší vodou to dopadlo stejně – taky plameny ještě víc rozněcovala.“

„Tak jak jste nakonec dostali oheň pod kontrolu?“ zeptal se Malone.

„Když nám došla voda v nádrži, natáhli jsme stříkačky ke kanálu a začali ji čerpat odtamtud. A to zabralo.“

„Slaná voda?“ Všechny kodaňské kanály byly propojeny s mořem.

Velitel přitakal. „Ta si s tím umí poradit.“

„Našli jste v budově něco?“ chtěl vědět Malone.

„Ne, žádné malé roboty, jaké jste popsal policii. Ale byla tam taková výheň, že se tavily i bronzové sochy.“ Velitel si prohrábl zmáčené vlasy. „Je to nesmírně silná hořlavina. Rádi bychom se podívali na vaše oblečení. Možná je to jediný způsob, jak určit její složení.“

„To těžko,“ opáčil Malone. „Vykoupal jsem se v tom kanále.“

„Aha.“ Velitel potřásl hlavou. „Vyšetřovatelé budou z tohoto případu blahem bez sebe.“

Když odkráčel, Malone se obrátil ke Cassiopeii a pustil se do výslechu. „Nechceš mi náhodou říct, o co tady kráčí?“

„Měl jsi sem přijít až zítra ráno.“

„To není odpověď.“

Na ramena jí splyvaly mokré prameny hustých tmavých vlasů a nepravidelně jí rámovaly překrásnou tvář. Byla španělská muslimka žijící v jižní Francii. Chytrá, bohatá, a smělá; inženýrka a historička. To, že přijela do Kodaně, navíc o den dřív, než se domluvili, určitě není samo sebou. Ještě ke všemu dorazila ozbrojená a vystrojená do boje – v tmavých kožených kalhotách a přiléhavé kožené bundě. Malone dumal, jestli se bude cukat, anebo bude ochotná spolupracovat.

„Měl jsi štěstí, že jsem se tu objevila a zachránila ti kůži,“ poznamenala.

Nepoznal, jestli mluví vážně, nebo ho schválně provokuje. „Jak jsi věděla, že to moje kůže bude potřebovat?“

„To je dlouhé povídání, Cottone.“

„Já mám spoustu času. Jsem ve výslužbě.“

„Zato já ne.“

Postřehl v jejím hlase hořkost a vytušil ještě něco. „Tys věděla, že ten dům shoří, vid’?“

Neotočila se k němu, dál nepřítomně hleděla přes kanál. „Já jsem dokonce chtěla, aby shořel.“

„Ani tohle bys mi nevysvětlila?“

Chvíli tam mlčky seděla, pohroužená v myšlenkách. „Byla jsem tu celou dobu. Viděla jsem, jak se do muzea vloupali dva chlapi. Viděla jsem, jak tě omráčili. Potřebovala jsem je sledovat, ale musela jsem si nechat zajít chuť.“ Po krátké odmlce dodala. „Kvůli tobě.“

„Co byli ti dva zač?“

„Nastražili tam ty roboty.“

Když předtím líčil policistům, co se odehrálo, pozorně naslouchala, ale už tehdy vytušil, že o celé záležitosti ví mnohem víc,

než dává najevo. „Co kdybys přestala kličkovat a vyklopila, co má tohle všechno znamenat? Málem jsem kvůli tomu, do čeho ses namočila, přišel o krk.“

„Nemáš uprostřed noci strkat nos do otevřených dveří.“

„Zvyk je železná košile. Tak o co jde?“

„Viděls ty plameny. Zakusil jsi ten žár. Dost neobvyklý požár, nezdá se ti?“

Vybavilo se mu, jak se oheň hnal po schodech a pak se zarazil, jako by čekal, až ho pozvou dál. „Dalo by se to tak říct.“

„Když v sedmém století zaútočila na Konstantinopol muslimská flotila, měla obránce snadno porazit na hlavu. Muslimové byli lépe vyzbrojeni. Měli víc vojáků. Jenže Byzantinci jim uchystali překvapení. Říkali tomu tekutý oheň nebo divoký oheň. Zaútočili jím na lodě a úplně flotilu dobytých zlikvidovali.“ Cassiopeia se mu ještě pořád nedívala do očí. „Ta zbraň se užívala v různých podobách až do časů křížových výprav a nakonec se jí začalo říkat řecký oheň. Složení té substance bylo tak tajné, že návod na její výrobu osobně uchovávali byzantští císaři. Ochraňovali ho tak dobře, že když říše padla, návod zmizel a pokládá se za nenávratně ztracený.“ Zhluboka se nadechla a ještě víc se zachumlala do deky. „Až doteď.“

„Chceš mi říct, že jsme právě viděli řecký oheň?“

„Jen kapičku odlišný od toho původního. Tenhle ten nesnáší slanou vodu.“

„Proč jsi to hasičům neřekla hned, jak dorazili?“

„Nechci odpovídat na víc otázek, než musím.“

Malone jí nedal pokoj: „Proč podpálili to muzeum? Co je na něm tak důležitého?“

Znovu se zadíval na ohořelé trosky a spatřil očazenou kostru svého kola. Cassiopeia se vyhýbala jeho pohledu; vycítil, že před ním něco tají. Nikdy předtím, za celou dobu, co se znali, ji neviděl ustaranou, nervózní nebo skleslou. Přímo překypovala energií, hned tak ji něco nevyvedlo z míry, neuvěřitelně jí to páliло a nepostrádala sebedisciplínu. Ale teď na ní bylo poznat, že jí něco trápí.

Na konci ulice zastavilo u policejních zátarasů auto. Malone ten drahý britský sedan okamžitě poznal a zrovna tak přihrbenou postavu, která se vynořila ze zadního sedadla.

Henrik Thorvaldsen.

Cassiopeia se zvedla. „Přijel za námi.“

„Jak se dozvěděl, že tu jsme?“

„Něco se děje, Cottone.“

6

Benátky

02:30

Vincenti byl rád, že se podařilo včas odvrátit katastrofu, kterou Florentán plánoval. Udělal chybu. Čas se krátí a Vincenti hraje nebezpečnou hru, ale zdá se, že mu osud přihrál novou šanci.

„Máme situaci ve střední Asii pod kontrolou?“ zeptal se jeden z Rady deseti. „Zarazili jsme to, k čemu se ten hlupák chystal, ať už to bylo cokoli?“

Všichni muži a ženy zůstali v salonu i poté, co Florentána zmítajícího se v rakvi odvezli pryč. Touhle dobou už snad kulka do hlavy ukončila jakýkoli další mužův odpor.

„Všechno je v pořádku,“ ujistil je Vincenti. „Zařídil jsem tu záležitost osobně, ale prezidentka Zovastinová se nesmírně ráda předvádí. Odhaduji, že z toho udělá divadlo.“

„Nedá se jí věřit,“ prohodil kdosi.

Vincenti nechápal, proč to dotyčný prohlásil s takovou vehemencí, když Zovastinová je jejich spojenec, nicméně souhlasil. „S despoty jsou vždycky potíže.“ Vstal a přistoupil k mapě zavěšené na zdi. „Musí se jí ale nechat, že toho dokázala setsakra dost.“

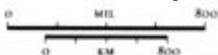
„Povedlo se jí sjednotit šest zubožených asijských států do federace, která by to mohla někam dotáhnout.“ Ukázal na mapu. „Doslova a do písmene překreslila mapu světa.“

„A jak toho docílila?“ přilétla otázka. „Rozhodně ne diplomacií.“

Vincenti znal oficiální verzi. Po rozpadu Sovětského svazu propukly ve střední Asii občanské války a nepokoje, jak se tamější státy potýkaly s nově nabytou nezávislostí. Společenství nezávislých států, které po rozpadu SSSR vzniklo, existovalo jen na papíře. V regionu bujela korupce a neschopnost. Irina Zovastinová prosazovala za Gorbačova místní reformy, usilovala o *perestrojku*

STŘEDOASIJSKÁ FEDERACE

pro názornost vyznačeny
bývalé sovětské republiky

a *glasnost* a zasadila se o žaloby proti mnoha zkorumpovaným byrokratům. Nakonec ovšem vedla kampaň za vyhnání Rusů, připomínala lidem letitý koloniální útlak z ruské strany, hrála na ekologickou strunu a upozorňovala, že tisíce obyvatel Asie umírají na následky ruského znečištění. Nakonec stanula před kazašským parlamentem a napomohla vyhlášení republiky.

Rok nato byla zvolena prezidentkou.

Západní země to uvítaly. Působila dojemem reformátorky v oblasti, kde k reformám docházelo zřídka. Před patnácti lety ohromila svět vyhlášením Středoasijské federace.

Šest států se spojilo v jeden.

Ale Vincentiho kolega má pravdu. Nebyly za tím zázraky. Spíš manipulace. A tak Vincenti na otázku odpověděl nepopíratelným: „Povedlo se jí to, protože má moc.“

„A protože šťastnou náhodou zemřeli všichni její političtí protivníci.“

„Tak se lidé dostávají k moci odjakživa,“ odpověděl Vincenti. „Nemůžeme jí to zazlívát. Vždyť si počínáme stejně.“ Zadíval se na dalšího člena Rady. „Jsou připraveny peníze?“

Pokladník přikývl. „Tři celé šest desetin miliardy. Jsou roztroušeny po různých bankách na celém světě tak, aby k nim byl snadný přístup, a mohou odejít přímo do Samarkandu.“

„Předpokládám, že naši členové už se nachystali?“

„Okamžitě začne nový příliv investic. Většina členů plánuje expanzi ve velkém. Dosud si v souladu s našimi pokyny počínali opatrně.“

Vincenti věděl, že čas se krátí. Stejně jako tomu bývalo v původní Radě deseti, polovina současné Rady se brzy obmění. Stanovy Ligy přikazovaly, aby se každé dva roky vyměnilo pět členů. Vincentimu za necelý měsíc skončí volební období.

Představovalo to úlevu i problém zároveň.

Před šesti sty lety byly Benátky oligarchickou republikou, které vládli obchodníci pomocí složitého politického systému vytvořeného tak, aby zamezoval despotismu. Věřilo se, že díky procesům založeným z velké části na náhodě se předejde vzniku frakcí a plečtichaření. Nikdo nedisponoval výlučnou mocí. Veškeré debaty, rozhodování i jednání se odehrávaly ve skupinách. A ty se v pravidelných časových intervalech obměňovaly.

Ale plečtichaření si našlo cestu i do nich. Úklady a sledování osobních zájmů přímo bujely. Sprádaly se sítě intrik.

Lidé si vždycky najdou cestičky.

On taky.

Ještě měsíc.

To je habaděj času.

„Co prezidentka Zovastinová?“ vytrhl ho z myšlenek jeden člen. „Jak to s ní bude?“

„No,“ řekl Vincenti, „právě to se dneska možná ocitne na pořadu dne.“

7

Samarkand Středoasijská federace 06:20

Zovastinová pobídla koně. Vzápětí zapráskaly i biče ostatních hráčů. Z mokré země rozrývané koňskými kopyty odletovaly kusy bláta. Zovastinová si strčila bičík mezi zuby a oběma rukama pevně sevřela otěže. Zatím si nikdo netroufl vyrazit k mrtvé koze ležící v dolíku na zemi.

„Tak do toho, Bucefale,“ pošeptala koni do ucha. „Nandáme jim to.“ Smykla otěžemi a hřebec prudce zatočil doprava.

Pravidla hry byla jednoduchá. Popadni *boz*, dojeď s ní na protější konec hřiště, objed tyč, vrať se a hoď mrtvou kozu do kruhu vyznačeného křídou v trávě. Znělo to prostince, ale potíž představovali protihráči, kterým pravidla dovoľovala dělat v podstatě cokoli, aby se kozy zmocnili.

Obdržet pozvání ke hře se Zovastinovou se považovalo za poctu a Irina si vybírala spoluhráče nadmíru pečlivě. Dnes s ní ve dvou týmech po dvanácti hráli členové její osobní stráže a devět přizvaných hostů.

Irina mezi nimi byla jediná žena.

Dělalo jí to dobře.

Bucefalos jako by vycítil, co se od něj očekává, a hnal se přímo k *boz*. Jeden z protihráčů mu prudce narazil do boku. Zovastinová si vytáhla bičík z pusy a šlehla koženými řemínky muže přes tvář. Okamžitě se otřepal a dál dorážel na jejího koně; to už se k němu přihrnuli další tři jezdci a všichni se ji pokoušeli zarazit.

Dohnali je dva hráči z jejího družstva a pustili se do soupeřů.

Kolem *boz* divoce kroužilo tornádo koní a jezdců.

Před začátkem hry svým spoluhráčům řekla, že chce objet tyč jako první, a ti teď dělali všechno pro to, aby jí vyhověli.

Přiřítíl se k nim další hráč z druhého družstva.

Svět se točil kolem dokola, jak kolem *boz* vířilo všech čtyřia-
dvacet jezdců. Jeden protihráč šlehl Irinu bičem přes hrud, ale přes
silnou koženou bundu ránu skoro necítila. Vztáhnout ruku na pre-
zidentku se za normálních okolností považovalo za hrdelní zločin,
ale při *buzkaši* to neplatilo. Nechtěla, aby se kvůli ní ostatní hráči
drželi zpátky.

Jeden jezdec sklouzl ze sedla a žuchl na zem.

Nikdo se nezastavil, nikdo mu nepomohl. To se nesmělo.

Zlámané končetiny, řezné a tržné rány byly při *buzkaši* na den-
ním pořádku. Během posledních dvou let zemřelo na tomhle hři-
šti pět lidí. Smrt byla při *buzkaši* taky běžná. Dokonce i zákoník
Federace pamatoval v části o zabití na výjimku, která se vztaho-
vala na tuto hru.

Irina objela mělkou jámu.

Po *boz* už se natahoval další hráč, ale švihla ho přes ruku
bičem. Pak prudce přitáhla otěže, aby Bucefalos zpomalil, otočila
se s koněm a vrhla se po mršině, než ji ostatní doženou.

Další dva jezdci spadli z koní.

Do úst jí létaly kousky trávy a bahna; vyplivla je. Zálibně nasá-
la vůni upocených koňských těl.

Zastrčila si bičík zpátky do úst a vyklonila se na stranu; jednou
rukou se pevně držela sedla, druhou chňapla mršinu. Z ran po
useknuté hlavě a kopytech kapala krev. Irina vytáhla kozu naho-
ru, pevně ji sevřela a dala Bucefalovi pokyn, aby zahrnul doleva.

Od téhle chvíle platila tři pravidla.

Mršina se nesmí přivázat. Ostatní nesmějí toho, kdo ji drží,
udeřit přes ruku. Koním se nesmějí podrážet nohy.

Teď je potřeba objet tyč.

Pobídla Bucefala.

Protihráči se na ni nalepili ze všech stran.

Spoluhráči jí tryskem cválali na pomoc.

Mršina byla těžká, vážila nějakých třicet kilo, ale Irina měla
sílu a nedělalo jí potíže *boz* udržet. Na ruku jí stříkala krev a vpíjela
se jí do rukávu.

Někdo ji šlehl přes páteř.

Prudce se otočila.

V patách se jí hnali dva jezdci.

A další se k ní hrnuli.

Na rozměklou zem dorážel příval dusajících kopyt, do kterého se mísilo zběsilé koňské ržání. Spoluhráči ji přispěchali bránit. Rány kolem jen přšely. Irina křečovitě svírala *boz*, až ji rozbolely ruce.

K tyči jí zbývalo padesát metrů.

Hřiště se rozkládalo na travnaté pláni za letním palácem, za kterou se tyčila hradba hustého lesa. Sověti využívali komplex jako rekreační středisko pro stranickou elitu; díky tomu přestál jejich nadvládu bez úhony. Irina pozměnila zařízení, ale některé vymoženosti z tehdejších dob si moudře ponechala.

K šarvátce se připojili další jezdci a družstva zápolila jedno s druhým.

Práskaly biče.

Muži sténali bolestí.

Vyměňovali si obscénní urážky.

Irina získala před ostatními náskok, ale jen nepatrný. Až bude objíždět tyč, aby se vrátila ke kruhu, bude muset zpomalit, což jim poskytne příležitost, aby se na ni sesypali. Ačkoli spoluhráči ji dosud bránili, odteď pravidla dovolovala každému, aby se zmocnil *boz* a uskutečnil oběh sám.

Rozhodla se, že je všechny zaskočí.

Kopnutím pobídla Bucefala, ať zahne doprava.

Hřiště nebylo nijak ohraničené; hráči mohli poodjet kamkoli a taky to běžně dělali. Zatímco většina hráčů se mlela po její levici, Irina tryskem zamířila ke kraji travnaté plochy, kde rostla řada vysokých stromů. Mohla by mezi nimi kličkovat – občas to dělávala –, ale dnes se rozhodla pro odlišnou taktiku.

Než kdokoli stačil zareagovat na to, jak nenadále změnila směr, prudce zahrnula zpátky a zkřížila ostatním cestu, čímž je donutila zpomalit.

Na chvílku je tím vyvedla z míry a to jí poskytlo čas doletět k tyči a objet ji.

Ostatní se jí už zase hnali v patách.

Zaměřila pozornost kupředu.

Padesát metrů před ní číhal osamělý jezdec. Měl snědou pleť, plnovous a ve tváři kamenný výraz. Seděl v sedle zpřímá, a když

vytáhl ruku zpod koženého pláště, spatřila v ní pistoli. Držel zbraň u těla a vyčkával.

„Pojď, Bucefale, předvedeme mu, že se ho nebojíme.“

Kůň se hnal vpřed.

Muž s pistolí se ani nehnul. Zovastinová mu vyzývavě čelila pohledem. Nikdo ji nepřinutí dát se na útěk.

Jezdec na ni namířil.

Plání se rozlehl výstřel.

Muž s pistolí zakolísal a sesul se na promáčenou zem. Jeho polekaný kůň se rozběhl s prázdným sedlem pryč.

Irina se přehnala přímo přes tělo; Bucefalova kopyta se zabořila do teplého masa a rozervalo ho na kusy.

Irina jela dál, až se jí na dohled objevil kruh. Prolétla kolem něj, hodila *boz* do jeho středu a pak Bucefala zastavila.

Ostatní jezdci se shlukli kolem mrtvého

Zastřelit hráče bylo hrubé porušení pravidel. Jenže tohle nepatřilo ke hře. Anebo že by ano? Jen to byla hra trochu jiného druhu. S odlišnými hráči a odlišnými pravidly. S takovými, kterým by žádný z přítomných mužů nerozuměl a žádnému z nich by se nezamlouvala.

Zovastinová šklubla otěžemi, napřímila se v sedle a zvedla oči ke střeše paláce. Ostrostřelec na jednom ze starých sovětských odstřelovačských stanovišť jí zamával puškou na znamení úspěchu.

Oplatila mu vítězoslavné gesto tím, že přiměla Bucefala, aby se vzepjal na zadní a uznale zaržál.